

Laia Masramon

Molt reconeguda com a pianista i fortepianista, ha actuat a Espanya, França, Portugal, Anglaterra, Alemanya, Suïssa, Bèlgica, Tunísia, Colòmbia i Estats Units (London King's Place Concert Hall, Phildephia Temple University, Freunde Alter Musik Basel, Holywell Music Room d'Oxford, Ittingen Kartause de Suïssa, Auditori Nacional de Madrid, Auditori de Barcelona...).

Estudià amb Montserrat Noguera, Carles Julià, Ramon Coll, Galina Eguiazarova (Escuela Reina Sofia 2001-2006) i Edoardo Torbianelli (Màster en Fortepiano - Interpretació Històrica, Basilea) i ha rebut especial influència d'Alicia de Larrocha, Andrés Schiff i Ferenc Rados. Oferí el primer recital als 11 anys, als 15 Lawrence Foster la seleccionà per actuar com a solista de l'OBC i als 17 debutà al Palau de la Música. També ha estat solista de la Prague Philharmonie, Franz Liszt Chamber Orchestra, Orquesta Nacional d'Espanya, Simfònica de Castilla-León o la Capriccio Barockorchester, entre d'altres, dirigida per James Judd, Hans Graf, Jakub Hrusa, Junichi Hirokami, Peter Csába, Jean-Bernard Pommier, Edmon Colomer, Alejandro Posada, Rubén Gimeno o Facundo Agudín (concerts de C. Ph. E. Bach, J. S. Bach, Haydn, Mozart, Beethoven, Chopin, Schumann, Mendelssohn, Shostakovich). En música de cambra toca quartet amb Erich Höbarth, Hariolf Schlichtig i Christoph Richter, així com amb Maurice Bourgue, Sergio Azzolini, Radovan Vlatkovic, Lorenzo Guzzoni, Richard Watkins, Joanna Shaw, Hansjörg Schellenberger o el Carmina Quartett. És Professora de Piano del Títol Superior i del Màster en Interpretació Solista al Centro Superior Katarina Gurska de Madrid.

En els últims anys, Laia Masramon ha consolidat una doble faceta professional, afegint a la seva carrera com a concertista de piano una intensa activitat com a fortepianista també, tocant en instruments originals de diverses èpoques en alguns dels cicles especialitzats més reconeguts de Suïssa, com Freunde Alter Musik, Musique des Lumières o Festtage Basel. Dels concerts que ha ofert com a fortepianista cal destacar els que realitzà a Basilea com a solista amb la Capriccio Barockorchester, dirigida per Facundo Agudín, interpretant el *Concert n. 6* de Mozart i el *Concert per a fortepiano, cembalo i orquestra* de C. Ph. E. Bach, així com diversos recitals de fortepiano a Suïssa i al Festival de Segovia, o el concert a quatre mans amb el fortepianista Edoardo Torbianelli en el Festtage Alte Musik Basel.

Organitzat per:
Associació Espurnes Barroques i Territori Barroc

Amb la col·laboració de:
Ajuntament de Pinós
Consell Comarcal del Solsonès
Bisbat de Solsona i Bisbat de Vic

Amb el patrocini de:
Oller del Mas, Cerveses La Pirata, Forn de pa Camps, Cafès Gener, Xocolates Oro Vivo, Restaurant El Miracle, Restaurant Hostal de Pinós, Comunitat Benedictina del Miracle

ESPURNESBARROQUES.CAT

1 JUNY 2019
11.30H

EN CONCERT

SANT PERE DE
MATAMARGÓ
(Pinós)

Laia Masramon

ESPURNES
BARROQUES

MÚSICA I
EXPERIÈNCIES
AL TERRITORI
BARROC

Diputació
Barcelona

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

INSTITUT
D'ESTUDIS
ILERDENCS
Fundació Pública de la Diputació de Lleida

Diputació de Lleida

Programa

Domenico Scarlatti (1685 - 1757)

Sonata en Re Major, “Non presto ma a tempo di ballo”, K 430, L 463

Franz Joseph Haydn (1732 - 1809)

Variacions en fa menor, Hob. XVII:6

Domenico Scarlatti

Sonata en Re Major, “Allegro”, K. 491, L. 164

Domenico Scarlatti

Sonata en re menor, “Toccata”, K. 141, L. 422

Domenico Scarlatti

Sonata en la menor, K. 149, L. 93

Wolfgang Amadeus Mozart (1756 - 1791)

Rondó en la menor, Kv. 511

Domenico Scarlatti

Sonata en Sol Major, K. 146, L. 349

Duració aproximada: 50'

Notes al programa

Amb les sonates de Domenico Scarlatti com a fil conductor, el present concert es divideix en quatre blocs per a dibuixar un joc de llums i ombres entre la música del barroc i la del classicisme. Ho fa recurrent a tres compositors que van contribuir de manera decisiva a l'evolució estètica de la música per a tecla i que —malgrat desenvolupar la seva carrera majoritàriament al segle XVIII— s'han emmarcat en dos corrents estètics ben diferenciats.

Domenico Scarlatti fou un insigne clavecinista nascut a Nàpols el 1685 (el mateix any que Händel i que Bach), que viatjà per Europa al servei de diverses cases reials. Professor de la infanta Maria Barbara de Braganza (filla dels reis de Portugal), es traslladà a Espanya el 1729 quan aquesta contragué matrimoni amb el que seria el futur rei Ferran VI. Com a clavecinista de la cort, compongué un corpus vastíssim de 555 sonates per a tecla que esdevenigueren un far per a les generacions posteriors. En parlar d'instruments de tecla, però, la generació **immediatament** posterior a Scarlatti ja no tindria el clavicèmbal com a instrument de referència, sinó el fortepiano, un invent que Bartolomeo Cristofori havia fet sobre el clavicèmbal a principi del segle XVIII per tal de dotar-lo de major projecció sonora i de la capacitat de fer sons forts (*forte*) i fluixos (*piano*). Tot i conèixer el clavicèmbal, és preciasament sobre aquest nou instrument que els dos monstres del classicisme que són **Franz Joseph Haydn** i **Wolfgang Amadeus Mozart**, dugueren la música per a tecla un pas més enllà del que havia fet el seu predecessor Scarlatti, encara ben en actiu amb el clavicèmbal quan Haydn havia començat a escriure les seves partitures per a fortepiano.

El concert s'enceta amb l'enllaç entre una de les sonates més amables de Scarlatti (“a temps de ball”) i les *Variacions en fa menor* de Haydn, contrastant el caràcter jovial de la primera amb la profunditat del Haydn més madur. En el segon bloc, els clarobscurs se centren en la pròpia música de Scarlatti, amb un joc modal entre Re Major i re menor que mostra el pas de la bonhomia triomfal de la *Sonata K 491* a la transgressió de les dissonàncies de la *Toccata K 141*, una de les sonates més atrevides del compositor de Nàpols, que porta l'instrument al límit de les seves possibilitats amb unes notes repetides desafiants i unes modulacions de caire improvisador.

La tonalitat de la menor és el denominador comú de l'enllaç entre les obres del següent bloc, que contraposa Scarlatti i Mozart tot presentant una de les peces mozartianes més avançades, que combina la puresa d'esperit del tema del rondó amb un llenguatge quasi romàntic en algunes seccions centrals i en la coda. Com si d'un viatge operístic mozartià es tractés, totes les emocions i el drama viscut es dilueixen finalment en un somriure: “en el fons, tot era teatre”. Amb aquesta picardia, tornem als orígens del programa amb una última sonata de Scarlatti fresca i juganera, que ens prepararà el paladar per als vins d'Oller del Mas.

Josep Barcons / Laia Masramon